

behandle, fordi ved en lang Praxis hos os Bortpenge og Pension saa at sigge ere flydte over i hinanden. Og derfor troer jeg, at det vilde være hensigtsmæssigt allerede her at udtale det bestemt, at kun naar et Embede indtages, er det det eneste Tilfælde, hvor Bortpenge skulle gives, og de skulle da kun gives i et kort Aaremaal, hvortil jeg har foreslaaet 5 Aar, forbeholdende mig enhver yderligere Rettelse i dette korte Aaremaal, naar man skulde være entig med mig i Hovedsagen. Thi jeg troer, at man i intet Tilfælde skal sætte den Tid, i hvilken Bortpenge skulle gives, højere end i 5 Aar, og jeg indrømmer ogsaa, at den maaskee kunde nedfattes til 3 Aar. Men jeg vilde paa den anden Side ansee det for ubilligt, naar et Embede indtages, strax at sætte Manden paa midlertidig Pension; thi han er da i et ganske andet Tilfælde, end naar temporair Svagelighed nøder ham til at søge sin Afsted, eller naar denne gives ham af en anden Grund. Embedet, som indtages, gaaer fra Manden, og han gaaer ikke fra Embedet, det er Forskjellen. Men Staten skal heller ikke, fordi den havde ansat en Mand til en Bestilling, som nu er indtagen som overflødig, i lang Tid være udsat for at betale ham mere, end om han var gaaet af paa Pension, og om han var kommen fra Embedet. Det er denne Tanke, som jeg har søgt at gennemføre, ved at foreslaae: „at den Embedsmand, hvis Embede indtages, tilkommer som Bortpenge i det Høieste i fem Aar de Embedsindtagter, som han havde; men, har Staten ikke inden den Tids Forløb havt Brug for hans Tjeneste, vil han blive affødiget med Pension efter foranstaaende Scala.“ Jeg vil gjentage, at skulde man med Hensyn til Aaremaalet være uenig, kan det blive nedsat til 3 Aar, men jeg troer, at den til Grund liggende Tanke er rigtig, og jeg tillader mig at troe, rigtigere end Udskæftets; thi Udskæftet vil, at Embedsmanden, som er kommen paa Bortpenge, fordi hans Embede er blevet indtaget, indtil sit 65de Aar skal nyde Bortpenge, og da først blive sat paa Pension. Det forekommer mig, at man her paa den ene Side gaaer for langt, og paa den anden Side, naar man først er gaaet saa langt, ikke gaaer langt nok. Thi jeg seer ikke,

hvor Grunden skulde ligge til at berøve Embedsmanden sine Bortpenge, naar han maaskee allerede havde nydt dem i 20 eller 30 Aar, blot fordi han har naaet en Alder af 65 Aar, hvor det vilde være vanskeligt for ham at indskrænke sig, og at forandre, hvad han anseer for Fornødenheder, som Staten ved at lade ham beholde hans Embedsgage som Bortpenge i en saa lang Række af Aar, paa en Maade havde uddannet hos ham.

Jespersen: Det er aldeles vist, at man ogsaa udenfor Militair-Statens kan finde Exempler, hvor det er tvivlsomt, at Embedsmanden er kommen til Skade under Udførelsen af sin Tjenestes Gyver, men jeg troer dog rigtigt nok, at de Exempler, som den ærede Ordfører nævnte, vare noget uheldige. Han sagde, at en Politimester kunde være kommen til Skade ved Dyplob; ja, men saa bliver netop Spørgsmaalet, om det da var et Dyplob, hvori Politimesteren var pligtig til at indblande sig, (Ratter). Ja, mine Herrer, de lee, men vi have seet i det virkelige Liv, at Politimesteren har fult sig hen, for at passe paa Folk, som ikke vilde Andet end spise til Middag sammen. Dersom han altsaa der havde grebet forstyrrende ind i deres upaatvirelselig lovlige Færd, og de havde taget og kastet ham ud af Vinduet, da havde de været i deres gode Ret, saa at den ærede Ordfører maa indrømme, at dette hans Exempel vist ikke er saa ganske heldigt valgt. Og saa med Hensyn til den Ræge, som blev smittet, troer jeg ikke, at Exemplet er heldigt, thi jeg troer, at det paahviler ogsaa de praktiserende Ræger, som ikke ere i noget Embede, at indfinde sig, naar Noget kræver deres Hjælp, og de kunne dog ingen Pension faae, skjøndt de burde have den, hvis Exemplet var rigtigt. Men jeg maa bemærke, at naar den ærede Ordfører siger, at Regjeringen vist vil vise sig human ved saadanne Leiligheder, saa troer jeg, at, naar det kommer til at staae i Loven, saa ligger Afgjørelsen ikke i Regjeringens Haand, saa bliver det Domstolene, som have at afgjøre, naar en Embedsmand formener at være kommen til Skade under sin Embedsgering, om han er berettiget til Pension af den Størrelse, som Loven tilstiger ham.